

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **V. K.**, narozený dne X.
státní příslušnost Ukrajina
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2022, č. j. CPR-22473-2/ČJ-2022-930310-V230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2022, č. j. CPR-22473-2/ČJ-2022-930310-V230 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 14. 6. 2022, č. j. KRPA-198731-13/ČJ-2022-000022-UA (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba zákazu pobytu v délce jeden rok, zároveň bylo rozhodnuto, že se na účastníka vztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Žalobce přicestoval na území ČR až na konci března 2022 z důvodu probíhající války na Ukrajině. Žalobce se v době kontroly na území ČR nacházel pouze z důvodu probíhající války, kdy žalobce nemohl vycestovat z území schengenského prostoru, protože po příjezdu na území ČR ztratil svůj cestovní pas. Žalobce vstoupil na území schengenského prostoru na základě biometrického cestovního pasu Ukrajiny, přičemž mohl po vstupu na území schengenského prostoru pobývat během následujícího období 180 dnů na území smluvních států po dobu 90 dnů. Žalobce tuto dobu nepřekročil.
3. Žalobce dále namítal, že i přes chybějící cestovní doklad je uložené správní vyhoštění nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, když s ohledem na situaci žalobce bylo na místě překvalifikovat vedené řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území dle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců.
4. Žalobce se domníval, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, jímž bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b), bod 3, 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku.
5. Žalobce též obecně namítal porušení § 3, § 50 odst. 2 a § 2 odst. 1, 3, 4 správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. Protiprávní jednání žalobce bylo náležitě zjištěno. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
8. Žalobce se dne 14. 6. 2022 dostavil na Policii ČR, nahlásil ztrátu cestovního dokladu, byl ztotožněn podle kopie cestovního dokladu v mobilním telefonu. Téhož dne byla správním orgánem I. stupně dána žádost na Národní situační centrum ochrany hranic, kde bylo zjištěno, že cizinec vstoupil do schengenského prostoru dne 15. 1. 2022 přes hraniční přechod Záhony – Maďarská republika. Z uvedeného důvodu bylo dne 14. 6. 2022 cizinci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění. Do

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

protokolu o výsledku účastníka řízení cizinec uvedl, že do ČR vstoupil dne 15. 1. 2022 přes Maďarsko a od svého příjezdu zde pobývá nepřetržitě. Do ČR přicestoval za práci, o uplynutí 90 denní lhůty věděl. Chtěl zůstat tři měsíce, ale pak začala válka, tak se nemohl vrátit. Chtěl si vyřídit vízum strpění, ale ztratil asi před 2 týdny cestovní pas, protože se opil, ztrátu dříve nehlásil. Dále uvedl, že na Ukrajině má rodiče a bratra. Není rodinným příslušníkem občana EU, ani s nikým takovým nežije ve společné domácnosti. V ČR nic nevlastní, nemá žádné kulturní, sportovní aktivity, na území ČR nemá žádné rodinné příslušníky a nemá žádné vazby, závazky ani pohledávky, k překážkám ve vycestování uvedl, že mu není známa žádná překážka, kromě válečného konfliktu, který tam teď probíhá.

9. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že protiprávní jednání cizince odůvodňující postup v intencích ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců bylo v řízení jednoznačně prokázáno a cizinci bylo v rámci vedeného řízení umožněno využít veškerých práv, která mu zákon přiznává.
10. Cizinec v odvolání uvedl, že není pravdou, že by se nacházel na území ČR nelegálně, protože přicestoval na území ČR až na konci března 2022, tedy až po vypuknutí války na Ukrajině. Odvolací orgán vyložil, že podmínky vstupu, pobytu a vycestování jsou pro státní příslušníky Ukrajiny, mající v držení biometrický pas, stanoveny v Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (dále jen „nařízení č. 2018/1806“). Konkrétně z čl. 4 odst. 1 nařízení č. 2018/1806 vyplývá, že držitel biometrického pasu je osvobozen od vízové povinnosti pro vstup, pobyt na území členských států schengenského prostoru, jehož celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů. Ač cizinec z důvodu ztráty neměl cestovní doklad, bylo správním orgánem I. stupně zjištěno, že cizinec přicestoval do schengenského prostoru dne 15. 1. 2022 hraniční přechod Záhony - Maďarská republika, což cizinec stvrdil při svém výsledku, kdy uvedl, že do ČR vstoupil dne 15. 1. 2022 přes Maďarsko a od svého příjezdu zde pobývá nepřetržitě. Cizinec mohl na území schengenského prostoru pobývat do 14. 4. 2022, kdy měl možnost realizovat své vycestování, nebo požádat o dočasnou ochranu, či vízum za účelem strpění. To cizinec neučinil a ode dne 15. 4. 2022 pobýval na území neoprávněně. Dále cizinec uvádí, že po příjezdu na území ČR ztratil svůj cestovní doklad, a proto nemohl vycestovat. I tato odvolací námitka se jeví jako účelová a nekoresponduje s lustrací, kdy cizinec byl ode dne 10. 6. 2022 do 11. 6. 2022 ubytován v hotelu Panorama, kde předkládal svůj cestovní pas k ubytování (vedeno pod č. j. KRPA-198731-4/ČJ-2022-000022-UA).
11. Dále cizinec namítal, že i přes chybějící doklad je správním vyhoštění nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života, řízení mělo být překvalifikováno na řízení o povinnosti opustit území dle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců. Odvolací orgán uvedl, že správním orgánem I. stupně ve svém rozhodnutí zásah do rodinného a soukromého života cizince posoudil a hodnotil, a stejně tak řádně zdůvodnil závěr, podle kterého správním vyhoštění nepředstavuje pro cizince nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Odvolací orgán se plně s tímto názorem ztotožnil. Cizinec byl v rámci protokolu dotázán na veškeré možné vazby k ČR a k domovskému státu, které by mohly mít vliv na posouzení přiměřenosti

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

rozhodnutí. V průběhu správního řízení měl cizinec možnost se i nad rámec otázek správního orgánu I. stupně vyjádřit a uvést veškeré skutečnosti, které považoval za významné při posouzení uložení správního vyhoštění. Odvolací orgán byl názoru, že nebylo možné od uložení správního vyhoštění upustit, neboť nebyly dány důvody pro aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ani pro postup v intencích ustanovení § 50a zákona téhož zákona. V průběhu řízení bylo zjištěno, že cizinec nemá na území ČR žádné vazby, závazky ani pohledávky a k překážkám ve vycestování uvedl, že žádné nemá, kromě válečného konfliktu, který tam teď probíhá. Je přitom třeba zdůraznit, že cizinec ve svém odvolání neuplatnil žádnou konkrétní okolnost, skutečnost či tvrzení, které by mohly založit nepřiměřenost zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života. Závěry správního orgánu I. stupně ohledně přiměřenosti rozhodnutí jsou dle názoru odvolacího orgánu správné, založené na řádně zjištěném stavu věci, vztahují se k individuálnímu případu cizince a odvolací orgán na ně zcela odkazuje. Je totiž zřejmé, že do života cizince rozhodnutí o správním vyhoštění zasáhne zcela jistě, takový zásah však je nutno považovat za zákonem předpokládaný důsledek zjištěného protiprávního jednání. Dobu neoprávněného pobytu na území ČR nelze považovat za zanedbatelnou, přičemž si žalobce byl vědom toho, že zde pobývá nelegálně. Odvolací orgán dodal, že cizinec není nízkého věku a měl by být schopen uvědomit si následky svého jednání. Cizincem namítané skutečnosti nejsou v daném případě důvodem, pro který by mělo být přijato mírnější řešení.

12. Odvolací orgán neshledal uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila 5 let. Správním orgánem vyměřená doba správního vyhoštění v délce 1 roku se tak pohybuje v dolní polovině zákonem stanovené maximální doby. Cizinec vědomě pobýval na území bez cestovního dokladu a od 15. 4. 2022 do 14. 6. 2022 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Z uvedeného se podává, že cizinec zčásti ignoroval a zčásti vědomě porušil platná imigrační pravidla ČR, a proto odvolací orgán nepovažoval správním orgánem I. stupně stanovenou dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání 1 roku za nepřiměřenou.
13. Dále v odvolání právní zástupce cizince v obecné rovině namítá porušení § 2 odst. 1, 3, 4 a § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu. Pokud cizinec současně nevylicí, v jakých konkrétních okolnostech projednávané věci spatřuje porušení toho kterého zákonného ustanovení, jakým postupem, úvahou, hodnocením či závěrem se měl správní orgán I. stupně vůči němu dopustit nezákonnosti, nemůže očekávat, že s takovou odvolací námitkou uspěje. Právní zástupce cizince navíc cituje ustanovení základních zásad správního řízení, k jejichž porušení obvykle dochází ve spojení s konkrétní vadou řízení, kterou je povinen označit. K obecné námitce tedy odvolací orgán rovněž obecně konstatoval, že namítaná porušení ustanovení správního řádu neshledal a námitku má za nedůvodnou.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3, 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, a pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
16. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
17. K námitce, že nebylo dostatečně prokázáno, že by se žalobce nacházel na území ČR nelegálně, soud uvádí, že tento závěr správních orgánů je důkazně podložený. Správní orgány prostřednictvím informace od Národního situačního centra ochrany hranic zjistily, že žalobce vstoupil do schengenského prostoru dne 15. 1. 2022 přes hraniční přechod Záhony – Maďarská republika. Tuto skutečnost pak potvrdil při svém výslechu, kdy sdělil, že do ČR vstoupil dne 15. 1. 2022 přes Maďarsko a od svého příjezdu zde pobývá nepřetržitě. Nic tedy nenásvědčuje žalobnímu tvrzení, že žalobce do ČR přicestoval až na konci března 2022. Žalobce v žalobě nenabízí žádné rozumné vysvětlení, proč dříve vypovídal odchylně a proč není evidován v informačních systémech jeho příjezd na konci března 2022, ale již v lednu. Za této důkazní situace je správný závěr žalovaného, že žalobce se na území ČR nacházel neoprávněně od 15. 4. 2022 do 14. 6. 2022.
18. Cizinec namítal, že nemohl vycestovat kvůli ztracenému pasu. Pas měl ztratit dle svého tvrzení na přelomu května a června 2022, tedy již v době neoprávněného pobytu. Nadto i samotné tvrzení o ztraceném cestovním dokladu nevyznívá věrohodně při konfrontaci se zjištěními z lustrace, kdy cizinec byl ode dne 10. 6. 2022 do 11. 6. 2022 ubytován v hotelu Panorama, kde předkládal svůj cestovní pas k ubytování (vedeno pod č. j. KRPA-198731-4/ČJ-2022-000022-UA). Žalobce měl možnost svůj pobytový status vyřešit a požádat o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území.
19. Pokud žalobce v obecné rovině namítal, že žalovaný měl rozhodnout o uložení povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců, z důvodu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, z žaloby není zřejmé, v čem konkrétně je posouzení správních orgánů nesprávné, a ze kterých konkrétních skutečností podle názoru žalobce plyne tento nepřiměřený zásah. Soud tedy v obecné rovině uvádí, že ze správního spisu (zejména z výpovědi žalobce) žádné okolnosti naznačující nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce neplynou.

20. Přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců byla správními orgány vzhledem ke konkrétním okolnostem dané věci posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Správní orgán I. stupně se přiměřeností zásahu vydaného rozhodnutí podrobně zabýval na straně 4 až 6 svého rozhodnutí a žalovaný pak na straně 4, 5 žalobou napadeného rozhodnutí. Správní orgány z dostupných podkladů (cizinecký informační systém a výslech žalobce) bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobce, který ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic konkrétního nenamítal. Žalobci bylo přitom v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Této možnosti nicméně nevyužil. Po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, případně ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Správním orgánům tak v daném případě nic nebránilo relevantně poměřovat veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život žalobce.
21. K námitce, že správní orgány porušily § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, či že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, soud konstatuje, že je nelze považovat za řádný samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spise zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za* Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

základ jím tvrzené nezákonnosti“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům obecný odkaz na ustanovení správního řádu či zákona o pobytu cizinců, který není nad rámec výše uvedených žalobních bodů podepřen konkrétními skutečnostmi či právní argumentací, nedostojí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Soud se proto těmito námitkami samostatně nezabýval.

22. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. prosince 2022

JUDr. Lenka Loudová, v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.